

lemningarne. Oklara föreställningar om eganderättens omfång hafva bidragit att åt enskildas vinningslystnad gifva till pris hvad som borde betraktas som statens eller hela Svenska folkets gemensamma tillhörighet och genom Konungs och Ständers beslut blifvit som sådan förklarad. Förödelsen har tilltagit i den mån de fordna byalagens gemensamma områden blifvit skiftade mellan de enskilda delegarne och till följd deraf en större omsorg egnad åt jordens odling. Aktningsvärde vetenskapsidkare och andra fosterländskt sinnade män hafva väl höjt sina röster mot detta ringaktande af forntidens minnen, men allmänheten har föga lyssnat till dem. Lagens vårdare hafva med de medel, som stått dem till buds, sökt hejda det tilltagande ofoget, men i allmänhet med ringa framgång, hufvudsakligen af det skäl, att förstörelsen fortgått i tysthet och icke blifvit känd förr än det varit försent att deremot lägga hinder. Lagen, som skolat tillämpas, har dessutom varit kraftlös, emedan den väl innehåller förbud, men i de flesta fall icke bestämt något ansvar för förbudets öfverträdande. Denna lag behöfver ändras, men ensamt dermed vinnes icke ändamålet. Först när den enskilde jordegaren lärt att uppskatta fornlemningarnes värde som historiska minnen, att betrakta dem som en heder och prydnad för hans jordområde, kan man vänta för dem en omsorgsfull vård och ett säkert skydd.

Forntidens vänner hafva anledning hoppas bättre framgång för deras önsknings och bemödanden, sedan under de sistförflutna åren Föreningar börjat bildas inom särskilda landskap i ändamål att uppteckna, beskrifva och värna ortens fornlemningar, och sedan Rikets Ständer med värma omfattat denna fosterländska angelägenhet och hos Kongl. Maj:t anhållit att ny ändamålsenligare lag måtte utfärdas och andra åtgärder vidtagas för att skydda och åt efterkommande bevara det rika arf af forntidens minnen, vi från våra förfäder mottagit.